

HFM

Hajrá Futás Magazin

DIGITÁLIS KIADVÁNY

Alapítva: 2015 - VII. évfolyam

19. szám - 2021. március

Lazán vette az atlétikát

Gondolatok az atlétikáról

Miért az atlétika?

Az edző: Tomhauser István

Fussunk!

Elmentek 2020-ban

„Mi a szép a futásban?”

Az, hogy egyedül vagy, és csak magadra számíthatsz.”

Rózsavölgyi István

Gondolatok az atlétikáról

KÜRTI ÉVA
(1976)

Az első emlékem általános iskolához kötődik. Egy tehetségkutatón választottak ki. Így kerültem le 1988-ban, 12 évesen a debreceni Oláh Gábor utcai sportpályára. Imádtam a futófolyosó légkörét, a téli alapozás alatti erdei futásokat, ami máig része maradt a napjaimnak. Ez a feltöltődés pozitív energiával számomra elmaradhatatlan. Dobó ötrprobával kezdtem, amit nagyon szerettem, hisz síkfutásban és távolugrásban is jeleskedtem. Nevelőedzőm, Fejes Ferenc szerettette meg velem a dobásokat, a diszkosz lett a kedvencem. Tinédzserként legjobban a szoros baráti társaság tartott a pályán, ami körülvette, segítette a felkészülést, a versenyeket, és nem volt elhanyagolható a sikerek megélése sem. Korosztályos válogatottság és országos bajnoki címek következtek. De kudarokat is át kellett élnem: 2. hely a bajnokságon, 3 érvénytelen dobás. Későbbi edzőm, Tömöri István jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy hogyan tudjam túltenni magam a negatív élményeken és újból koncentrálni a következő célra pozitív gondolkodással. Az első kontinensviadalomon Nyíregyházán szerepelhettem hazai közönség és a családom előtt. Ez a mai napig felejthetetlen emlék. Nyíregyháza lett az otthonom egy évtizeden át, akkori edzőmmel, Kerekes Lászlóval évekig fantasztikus összhangban dolgoztunk. Munkánk megkoronázása volt a 2004-es athéni olimpia, amelyre ma is nagy szeretettel gondolok vissza. Igaz, a mai napig bosszant, hogy a druk, a versenyláz megakadályozta, hogy megközelítsem életem legjobbját. Sok emlékezetes bajnoki versenyem volt Dívós Katival, Csöke Annyóval. Az 1997-es súlylökő felnőtt bajnoki címem volt az első a sorban, mely épp a születésnapom előtt volt. Az atlétikának köszönhetően utazhattam körbe Európát, örök kedvencem lett Svédország. Az angoltudásom is az utazások miatt fejlesztettem. Az atlétika fontos részévé vált az életemnek. 17 év atlétizálás után, 29 évesen akasztottam fel a dobócipőt a fogasra. Az atlétika megtanított az életre. Kitartás, akarat és sok-sok munka gyümölcse a pályafutásom. Az eredmények és a számok világa ez, nagyon kemény munka árán elért centiméterek határozhatják meg egy versenyen a továbbjutást sok esetben.

Kúrti Éva a 2000-es évek nagyszerű súlylökője és diszkoszvetője, az NYVSC sokszoros válogatott atlétája. Olimpikon. Országos bajnokságot nyert hat alkalommal súlylökésben, nyolc alkalommal diszkoszvetésben, két alkalommal a súlylökő és a diszkoszvető csapatban. Fedett pályán öt alkalommal lett bajnok súlylökésben.

Egyéni legjobb eredménye súlylökésben: 17,60 m (2004).

MOHÁCSI ÉVA
(1953)

A mi fiatakorunkban a legegyszerűbben üzhető sportág volt. Nem igényelt drága felszerelést, és a legtöbb helyen volt atlétikapálya. Nagyon könnyen megszerethető mozgásformákat kínált, és jó társaságot. Szinte észre sem vettük, hogy megbabonázott bennünket. Az edzések hatását inkább a fizikai változások alapján érzékeljük. Azt, hogy mennyiben változtatott meg a személyiségünket, csak később éreztük. Visszatekintve az egész életünket befolyásolta az atlétika szeretete. Sokakat irányított a pályaválasztásban is. De a civil pályát választók is sokat profitáltak a sportpályafutásuk során megszerzett képességekből. Szorgalom, kitartás, akaraterő, sportszerűség mind olyan tulajdonságok, amelyeket a pályán szereztünk. Megtanultunk sokat dolgozni a sikerért. Kitöltötte a szabadidőnket, segített kialakítani a baráti körünket de a tanulást is segítette. Aki a pályán sikereket ért el, az az iskolában sem viselte el a kudarcot. Mivel az atlétika számai mérhetők, mindenki megtudhatta, mennyit ér. Itt nem lehetett csalni vagy protekciót szerezni. Annak ellenére, hogy egyéni sportág, mégis kialakult egyfajta csapatszellem a klubok versenyzői, de a válogatottak között is. A versenyen mindenki segített és szurkolt a másíknak, mindenféle irigység nélkül. Tudtuk, hogy az győz, aki aznap a legjobbját tudja nyújtani. Nagyon sok szép élménnyel lettünk gazdagabbak általa. Ezeket nem lehet megvásárolni. Jelenleg, amikor sokkal több választási lehetősége van a fiataloknak, ezeket az emlékeket meg kell osztanunk velük, hogy ők is megtapasztalhassák, amit mi. Talán segít nekik ezeket a kihálófélben lévő képességeket megőrizni és továbbadni az őket következő generáció számára. Nekünk is ezen kell igyekeznünk. Jelenleg sajnos az atlétika nem divatos sportág. Sokat kell dolgozni, nyáron meleg van, télen hideg, nem lehet gyorsan meggazdagodni belőle. Ráadásul nincs szubjektív megítélés, mindenki a saját teljesítménye alapján érhet el eredményeket. Azt kapja vissza, amit beletesz. Viszont a többség nem tudja, hogy sokkal többet kaptunk vissza ennél. Az eredményeinkre lehet, hogy már kevesen emlékeznek, de a szemléletformáló ereje idős korunkra is megmaradt. Úgy érzem, hogy nagyon jó döntést hoztunk annak idején, amikor ezt a gyönyörű sportágot választottuk. A mai napig büszke vagyok rá.

Mohácsi Éva a 70-es és a 80-as évek nagyszerű futója, a Bp. Honvéd és a TBSC sokszoros válogatott atlétája. Európa-bajnokságon 8. helyezett a 4×400 m-es váltóban. Országos bajnokságot nyert 800 m-en, öt alkalommal a 400 m-es gátfutásban, négy alkalommal a 4×400 m-es, két alkalommal a 4×200 m-es, és egy alkalommal a 4×800 m-es váltóban. Országos csúcst ért el a 400 m-es gátfutásban és a 4×400 m-es váltóban.

Egyéni legjobb eredménye a 400 m-es gátfutásban: 57,3 (1979).

Cseke

Miért az atlétika?

Kiváló sportolók, akiknek az atlétika fontos szerepet játszik mindennapi életükben. Bár különböző versenyszámokban versenyeznek, de egyvalamiben teljes mértékben megegyeznek: az atlétika szeretetében.

LESTI DIANA távolugró, Az év áttörése női díjazottja 2020-ban

Érdekes kérdés, még nem gondolkoztam el ezen. Már kiskoromban is nagyon szerettem mozogni, mindig sportoltam. 12 éves koromban kezdtem el atlétizálni, és úgy érzem, ez egy meghatározó pillanat volt az életemben. Nagyon sok mindent tanultam a sportban elért sikereimből és kudarcaimból egyaránt, amit az élet más területein is tudok kamatoztatni. Egyéni sportág révén egyedül kell teljesíteni és kihozni magunkból a maximumot akkor is, ha rossz napunk van, és én szeretem azt az érzést, amikor sikerül valamit megugranom... szó szerint. Szeretek feszegetni a határait, szeretek elfáradni, szeretek edzeni és versenyezni. Talán az egyik legfontosabb, hogy az atlétika által mindig van valami cél az életemben, amit szeretnék elérni és amiért küzdök. Rengeteg dolgot tudnék még felsorolni, de egyszerűen mindent szeretek benne, és örülök, hogy azok közé az emberek közé tartozom, akik azt csinálhatják, amit szeretnek.

Lesti Diana

NADJ LEVENTE rövidtávfutó, Az év ijúsági férfi atlétája 2020-ban

Az atlétika már gyermekkorom óta nagy szerepet tölt be az életemben. Mindig is szerettem futni, már annak idején is amikor kezdtem (10 éve), a gyors futás, a sprint volt a kedvencem. Az atlétikában mindenki megtalálhatja a neki tetsző szakágat, épp ezért gondolom nagyon jó sportnak. A futás minden sportág alapja, szokták mondani, ezért kezdő sportnak tökéletes lehet. Nálam régebben a kézilabda is képből volt, körülbelül 2. osztályig, ám nevelőedzőm, Forczek Győző javaslatára az atlétika mellett maradtam, amit nem bántam meg. Az életem meghatározó része lett az atlétika, segítségével megtanultam beosztani az időmet, alázatra tanít, és arra, hogy ha keményen dolgozunk, az előbb-utóbb meghozza gyümölcsét. Ám sok időt „elvesz” az életemből, én úgy gondolom, hogy egy nemes célért érdemes becsületesen elvégezni a munkát.

Nadj Levente

RÁBA DÁNIEL kalapácsvető, Az év U23 férfi atlétája 2020-ban

Elmondhatom, hogy nem én választottam az atlétikát, hanem az atlétika választott engem. Még 12 éves koromban egy tesiórámat látogatta meg a mostani edzőm, Németh László. Ő rám mutatott, hogy én jó lehetnék kalapácsvetőnek. Az elején még nem vonzott a sok edzés, de az első versenyem után el is döntöttem magamban, hogy én ezzel a sporttal szeretnék foglalkozni. Azóta sem bántam meg, és nem is fogom.

Rába Dániel

SZELES BÁLINT rövidtávfutó, Az év áttörése férfi díjazottja 2020-ban

Az atlétikában, a csapatsportokkal ellentétben, magadért küzdesz, nem támaszkodhatsz a másokra. A dobogó felső fokán állva érzed igazán, hogy ezért dolgoztál, és megérte az edzéseknek minden perce, akármilyen fáradt is vagy. Minden belefektetett munkának meglátszik az eredménye, mint ahogy az is, ha nem tesz meg mindent az ember. Nincs annál jobb érzés, mint amikor a versenyszezon előtt egyre jobb formában vagy, és érzed az erőt magadban, és epedve várod, hogy végre kipróbálhasd magad versenyen. Az edzőm is komoly hatással van rám, akinek az élete az atlétika, és az odaadása miatt váltam én is rajongójává a sportnak. Mindig nagyon várom az edzéseket, edzőtáborokat és a versenyeket, mert tudom, hogy egy második család vár ott, akikre mindig számíthatok.

Szeles Bálint

Cseke

HFM HAJRÁ FUTÁS MAGAZIN

- Futással foglalkozó lap ▪ Főszerkesztő: Cseke István. Szerkesztő: Varga Lajos ▪ A szerkesztőség címe: 4225 Debrecen, Perem utca 25.
- E-mail: istvancseke55@gmail.com ▪ Telefon: 06-30-695-3880 ▪ A „HAJRÁ FUTÁS” Egyesület digitális kiadványa ▪ Grafikai munkálatok: ifj. Cseke István
- Fényképek: Dremák Albert, Kiss Fruzsina, 100 Év Atlétika ▪ Nyomdai előkészítés: Barna Ildikó
- A magazin letölthető a www.hajrafutas.hu, a www.hrse.eu honlapokról és a Facebook HAJRÁ FUTÁS csoportban.
- **A szerkesztőség hozzájárul a magazin egészben vagy részletekben történő másolásához és terjesztéséhez.**

Az edző: Tomhauser István

Kiss Dániel – Tomhauser István – Dr. Baji Balázs

Tomhauser Istvánt az Atlétikai Szövetség 2010-ben, valamint 2017-ben „az év edzőjének” választotta. Az atlétika szeretetét édesapjától örökölhette, aki szintén edző volt.

Legsikeresebb tanítványai a világbajnoki bronzérmes és Európa-bajnoki ezüstérmes Baji Balázs, valamint az Európa-bajnoki bronzérmes Kiss Dániel.

– Fiatalkorodban sportoltál? Milyen eredményeid voltak? Mikor találtál rá az atlétikára?

– Természetközvetlenül nőttem fel, így a mozgás magától értetődő volt számomra gyerekkoromban. A naphosszat tartó fára mászás, futás, kerékpározás jó pár testnevelés órányi mozgást tett ki a mindennapjaimban során. Szervezett keretek között először az asztaliteniszt próbáltam ki, valamivel később ezzel párhuzamosan kezdtem el atlétikaedzésre járni. Később időhiány miatt az atlétika maradt, mert az energiáimat ebben a sportágban tudtam levezetni, és a sok, teremben végzett edzés sem volt nekem való. Bár emlékeim szerint elég szorgalmas voltam, ennek ellenére jelentős sikereket nem értem el sportolóként, mert fizikálisan közepes adottságaim voltak. De a közeg, a légkör túlságosan is megfertőzött, így mindenképp szerettem volna a sport közelében maradni. Így esett a választásom a tanári és edzői pályára. Ez utóbbi esetében biztosan közrejátszik egyfajta hiánypótló motiváció, amit sportolóként nem igazán sikerült elérnem, ha más képpen is, de megvalósíthatom.

– Hány évesen kezdted el edzőként tevékenykedni, és mi vonzott ebben a pályában?

– Még főiskolás hallgatóként bekapcsolódtam az Ikarus atlétikai szakosztályának edzői munkájába. Akkortájt 100 fő körül volt a sportolói létszám. Valójában az igen szerény körülményekhez és lehetőségekhez képest mindig is szép eredményeket értünk el. Sokszor csak az atlétika iránti lelkesedés tartotta össze a kemény magot, amiben apu, mint alapító, mindig kulcsszerepet vállalt. Bár napjainkra igazi sikertörténeté vált a szakosztály utánpótlás-nevelése, nem juthattunk volna el idáig, ha a korábbi évtizedek krízishelyzeteiben nem lett volna erős tartása az egyesület oszlopos tagjainak, legyenek edzők, sportolók, vezetők.

– Melyek voltak eddig a legszebb sikereid, kik voltak a eddigi a legsikeresebb tanítványaid?

– Legnagyobb sikerek? Azt gondolom, joggal érezhetem magam az „oszlopos tagok” egyikének, büszkeség a közel 400 atlétára gondolni, akik nap mint nap készülnek nálunk. Sportszakmai sikerek terén a legnagyobb áttörésnek Kiss Dani felnőttkori eredményeit tekin-

tem, ezeket Baji Balázs még túl is szárnyalta, mindketten a magyar atlétika ikonjai lettek. Jó érzés, hogy a honi atlétika történetének három szabadtéri férfi rövid gáton elért Európa-bajnoki dobogós eredményéből kettő az ő nevükhöz fűződik, és az sem kérdés, hogy az eddigi eredmények közül a vb-bronzérem a legfényesebb siker. De nagyszerű eredménylistájukból csak egy kis részt ragadtam ki. Nemes cél nap mint nap azon dolgozni, hogy Balázs mellett Kerekes Gréta, valamint Koroknai Tibor és testvére, Máté is kijuthasson Tokióba. A távolabbi jövő is ígéretes, mert szerencsére több tehetséges fiatal is bontogatja szárnyait a kezeim alatt. Szerencsések, hogy ilyen példák lehetnek számukra.

– Hogyan fogalmaznád meg az edzői hitvallásod?

– Edzői filozófiám egyszerű: alázattal kell dolgozni, a sportoló fontosabb, mint az általa elért eredmény, és nyitottnak kell lenni minden új ismeretre, ami a munkánkat előréviszi.

KEREKES GRÉTA Európai játékokon bronzérmes rövidtávfutó:

Kerekes Gréta

„Ha meghallom azt a nevet, hogy Tomhauser István, akkor az alázat, az elszántság, a hit és bizalom jut eszembe. Hihetetlen alázatos edző, hatalmas tudással, amit az évek során különböző világversenyeken szívott magába. Nekem nagyon nagy megtiszteltetés, hogy vele edzhetek, mert a higgadtságával és őszinteségével, úgy érzem, karrierem csúcsa felé irányít. Mindig hiszünk egymásban, én az elvégzett munkában, ő pedig abban, hogy ezt meg tudom csinálni versenyeken. Jó párost alkotunk, hisz én egy kicsit nagyhangú, robbanékony típus vagyok, míg ő inkább higgadtabb és nyugodtabb természetű. Tehát szerintem a legmegfelelőbb kombinációt alkotjuk.”

KISS DÁNIEL olimpikon, Európa-bajnokságon bronzérmes gátfutó

„Pistit gyerekkorom óta ismerem. 13 évesen kerültem hozzá. Remek pedagógiai érzékkel segített a fejlődésben, és kölcsönös tisztelettel, rugalmassággal segített mindvégig karrierem során. Folyamatosan képi magát, ugyanolyan motivált edző, mint én voltam atlétaként. Önzetlennel segített végig sportolóként, együtt kerestük a fadarabokat a gátakhoz, hogy be tudjuk állítani a megfelelő magasságra (mert ugye

Kiss Dániel

akkor még nem volt rendes felszerelésünk az Ikarus-pályán), trx-et varratott nekünk, amikor meg nem volt trx, szponzort kerestem nekem, amikor meg csak „b” szintem volt, hogy így utazhassak a korosztályos világversenyre. Edző, barát, és az Ikarus motorja édesapjával együtt!”

ID. TOMHAUSER ISTVÁN A Magyar Atlétikáért Arany fokozattal díjazott edző:

„Mint edző a munkájának, ezáltal a tanítványinak él, mindent ennek rendel alá, gondolatai mindig azon járnak, hogyan lehetnének a sportolói jobbak és még jobbak. Összegezve: szenvedélye az edzői feladat ellátása, ergo szenvedélye a munkája. Sportemberként tanítványaival nem pusztán a minél jobb eredmények elérése a célja, hanem a sport összes vetületét megismerteti velük: a kitartást, a sportszerűséget, és az önkép kialakítását is. Pedagógiai érzékét bevetve nevelgeti őket,

Id. Tomhauser István

sportemberi mivolta nap mint nap kristálytisztán érzékelhető a pályán. Mint gyermek szárnyaim alatt az évek folyamán szépen kinőtte magát az atlétikapályán is, büszkeséggel tölt el, hogy jó érzéssel sajátította el a szakmát, talán tőlem is tanult valamit. Ugyanakkor lehet bármennyire jó, bármennyire nagy edző, nekem értelemszerűen mindig a kicsi fiam marad.”

Tomhauser István edző személye, meghatározó a honi atlétika életében. Reméljük még nagyon sokáig tudja végezni sikeres tevékenységét.

Cseke

Fussunk!

FOCI (Bezzeg a mi időnkben!)

Régen nem volt testnevelésből felmentett. Az idétlen testtartással, a horpadt mellemmel én voltam az egyetlen gyógytész az osztályban. De ez nem a testnevelésóráról való lógást jelentette, hanem azt, hogy délután nekem még tornázni meg úszni kellett járnom. Eszünkbe sem jutott, hogy a padon ülve bámuljuk a többiek a tornateremben. Csak akkor nem tesztünk, ha nem mentünk iskolába. Általánosban mindig fociztunk: tesiórán, a szünetekben, délután a napköziben meg az őrsi foglalkozáson. A gimiben volt egy lógós társunk. Mi nem értettük, hogy miért csinálja, és csak neveltünk, gúnyolódunk rajta. Nem tesizni? Meg sem fordult a fejünkben a sok, padban eltöltött óra után. Alig vártuk, hogy nekivetkezhessünk.

MOBIL (Ezek a mai fiatalok!)

Most, ha benézek a tornaterembe, sokszor az osztályok harmada ott nyomorog a bordásfal tövében a padokon. Ha rákérdezek, hogy miért nem tesznek, ilyen mentségeket hallok: Felmentett vagyok. Otthon felejtettem a felszerelésem. Nem érzem jól magam. Mondják, és visszagörnyednek okostelefonjaik fölé. A szünetekben minden második gyerek mobilozik, vagy beszélget és mobilozik, vagy eszik és mobilozik. Sokszor karnyújtásnyira megyek el mellettük a folyosón, de nem köszönnek. Nem vesznek észre, mert a telefonjaikat bámulják. Az órákon nem dobálnak galacsinná gyúrt fecniket egymásnak, inkább mobilon üzennek egyik padsorból a másikba. Már nem írnak puskát, nem füzetből lesnek, hanem az okostelefonjukat használják segítségnek. Ülnek, állnak, ujjuk boszorkányos gyorsasággal mozog a kijelzőn. Nem mozdulnak.

A KÜLSŐ PÁLYÁN (Fuss, hogy utolérjenek!)

A múltkor összefutottam egy kilencedikkel. Én futottam, ő sétált a Békás-tónál. Úgy megdöbben, mintha felelni hívtam volna ki óra elején, még köszönni is elfelejtett. Másnap másodmagával óra után odajött a hozzám, és megkérdezte, hogy nem jöhetnének-e velem futni. Most én lepődtem meg. Késő délután találkoztunk a DEAC-pályán. Futottunk néhány laza kört a rekortánon, gimnasztikáztunk, aztán tíz lendületesebb négyszázat is lenyomtunk, és közben beszélgettünk, beszélgettünk... Azóta havonta egyszer-kétszer együtt körözünk a külső pályán. A rekortánszagú délutánok hatására, mintha az iskolai megpróbáltatásokat is jobban viselnék ők ketten.

Varga Lajos

Elmentek 2020-ban

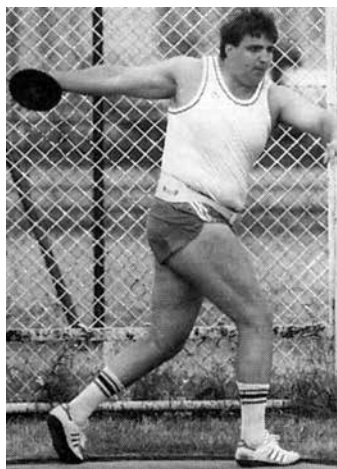
Dalmati János

Báthori Gábor

Földessy Ödön

Horváth Attila

Kozma Attila

BÁTHORI GÁBOR

1950–2020

Az 1970-es évek nagyszerű távfutója, a MAFC és az FTC sokszoros válogatott atlétája. Országos bajnokságot nyert 5000 m-en és az 5000 m-es csapatban. Egyéni legjobb eredménye 5000 m-en: 13:44,6 (1973)

DALMATI JÁNOS

1942–2020

Az 1960-as és a 70-es évek nagyszerű gyaloglója, a Bp. Honvéd sokszoros válogatott atlétája. Olimpikon. Országos bajnokságot nyert három alkalommal 20 km és 50 km-en, tizenegy alkalommal a 20 km-es és négy alkalommal az 50 km-es csapatban. Országos csúcstól ért el 3.000 m-en, 10 km-en, 15.000 m-en, 25 km-en és a 2 órás gyaloglásban. Egyéni legjobb eredménye 50 km-en: 4:08:42 (1979)

FÖLDESSY ÖDÖN

1929–2020

Az 1950-es évek nagyszerű távolugrója, az Ú. Dózsa sokszoros válogatott atlétája. Olimpián bronzérmes, Európa-bajnok, Főiskolai világbajnok. Országos bajnokságot nyert tizenegy alkalommal, országos csúcstól ért el. Egyéni legjobbját távolugrásban: 776 (1953)

HORVÁTH ATTILA

1967–2020

Az 1990-es évek nagyszerű diszkoszvetője és súlylökője, a Haladás VSE sokszoros válogatott atlétája. Olimpián V. helyezett, világbajnokságon bronzérmes diszkoszvetésben. Országos bajnokságot nyert tizennyolc alkalommal diszkoszvetésben, továbbá nyolc alkalommal a diszkoszvető és hat alkalommal a súlylökő csapatban. Országos csúcstól ért el diszkoszvetésben. Egyéni legjobb eredménye diszkoszvetésben: 68,58 (1994)

KOZMA ATTILA

1960–2020

Az 1980-as évek nagyszerű távfutója, az Építők és a BVSC sokszoros válogatott atlétája. Országos bajnokságot nyert mezein, mezei csapatban és maraton váltóban. Egyéni legjobb eredménye 10000 m-en: 29:14,77 (1985)

Elmentek 2020-ban

KULCSÁR GERGELY

1934–2020

Az 1960-as évek nagyszerű gerelyhajítója, a Bp. Építők sokszoros válogatott atlétája. Olimpián ezüst és két alkalommal bronzérmes, Európa-bajnokságon két alkalommal bronzérmes. Országos bajnokságot nyert tizenkét alkalommal gerelyhajításban, és egy alkalommal a gerelyhajító csapatban. Országos csúcsot ért el gerelyhajításban. Egyéni legjobb eredménye gerelyhajításban: 87,06 (1968)

LÉPOLD ENDRE

1955–2020

Az 1970-es évek nagyszerű rövidtávfutója, a PMSC sokszoros válogatott atlétája. Olimpikon. Országos bajnokságot nyert 100 m-en, a 4×400 m-es váltóban, fedett pályán két alkalommal 60 m-en. Országos csúcsot ért el 100 és 200 m-en és a 4×100 m-es váltóban. Egyéni legjobb eredménye a 100 m-es síkfutásban: 10,41 (1977)

LOMBOS DEZSŐ

1927–2020

Az 1940-es és az 50-es évek nagyszerű rövidtávfutója, a KAOE, az MTK, a Textiles SC és a Bp. Vörös Lobogó sokszoros válogatott atlétája. Országos bajnokságot nyert négy alkalommal a 400 m-es gátfutásban, a 4×100 és a 4×400 m-es és két alkalommal a 4×200 m-es váltóban. Országos csúcsot ért el a 4×400 m-es váltóban. Egyéni legjobb eredménye a 400 m-es gátfutásban: 52,5 (1954)

ROZSNYAI HUBA

1942–2020

Az 1960-as évek nagyszerű rövidtávfutója, a MAFC sokszoros válogatott atlétája. Olimpikon. Országos bajnokságot nyert 100 m-en. Országos csúcsot ért el 100 m-en és a 4×100 m-es váltóban. Egyéni legjobb eredménye 100 m-en: 10,4 (1964)

TÓTH BÉLA

1945–2020

Az 1970-es évek nagyszerű távfutója, az Ú. Dózsa sokszoros válogatott atlétája. Országos bajnokságot nyert két alkalommal 10000 m-en, egy alkalommal mezein, a 4×1500 m-es váltóban és az 5000 m-es csapatban. Egyéni legjobb eredménye 10000 m-en: 29:05,4 (1972)

Kulcsár Gergely

Lépold Endre

Lombos Dezső

Tóth Béla

Rozsnyai Huba

Lazán vette az atlétikát

Kiváló adottságokkal rendelkezett a 70-es évek nagyszerű gerelyhajítója, **Boros Sándor**.

Olimpikon, országos bajnokságot nyert két alkalommal. Egyéni legjobb eredménye 88,60 (1978).

– Hogyan kezdődött, hány éves korodban kezdted el sportolni? Miért az atlétikát, a gerelyhajítást választottad? Ki fedezte fel a tehetséged?

– 15 éves koromban igazolt ifjúsági labdarúgó voltam a Vasas-sportiskolában, amikor a születésnapomon kíváncsiságból elmentem egy atlétikai edzésre, az Ú. Dózsába, mert egy barátom ott atletizált. Azt láttam, hogy a hozzám hasonló korú dobóatléták olyan eredményeket érnek el, amire én is képes lennék edzés nélkül is. Az edzés megfogott a sokrétűsége miatt. Ott ragadtam. Tamás Laci bácsi lett az edzőm, aki később Paragi Ferenc felkészülését is irányította.

– Melyek voltak az első sikereid?

– Hamar jöttek az eredmények, az első sikerek. Minden korosztályban országos bajnoki címet szereztem. 17 évesen megnyertem az olimpiai reménységek tornáját, 67,78 méterrel. Ebben az évben 3. helyezett lettem az országos ifjúsági sportoló választáson.

– Mennyit edzettél naponta?

– Az edzőtáborokban napi 2 edzés volt, 3-4 óra időtartamban. Ebben benne volt a foci is, kb. 2 óra, amit nagyon szerettem. Később –

20 évesen – több futballcsapat is csábított, hívtak Győrbe, Tatabányára, a Honvédba és a Vasasba. Nagyon erősen tudtam rúgni a labdát, lemérték, 144 km/óra volt, amit nem nagyon tudott labdarúgó-játékos. Természetesen az invitálásoknak köze volt a jó atlétikai adottságaimhoz is.

– Milyen volt olimpián szerepelni?

– 1970-ben Kijevben voltam egy versenyen, ahol nagyon gyenge eredményt értem el, többek között a nagyon kedvezőtlen időjárás miatt. Ekkor komolyan fontolóra vettem, hogy befejezem az atlétikát, és elmegyek futballozni. Ezzel a gondolattal érkeztem haza, amikor is a Dózsa pályán volt egy atlétikai verseny. Úgy gondoltam, ezen még elindulok utoljára. 84,58-at dobtam, amivel akkor a világranglistán bekerültem az első 10-be. Felcsillant bennem a remény, hogy komoly eredményeket érhetek el, s ez átlendített a holtpontra. A MASZ vezetői is győzködtek, hogy maradjak az atlétikánál. 1972-ben derékbántalmaim voltak, 78 méter körüli eredményt értem el, és bár lettem az esküt, és kész volt a formaruhám is, nem jutottam ki az olimpiára. 1976-ban jó formában voltam, 86,60 métert dobtam, és Németh Miklóssal és Paragi Ferencsel kijutottam az olimpiára. Sajnos a selejtezőben kiestem, 77,60 méteres eredménnyel, alapvetően azért, mert elizgultam. No meg talán azért is, mert túlzottan lazán vettem az atlétikát. Ezért azt gondolom, nem is igazán érdekelt volna meg a döntőbe jutást. Többet kellett volna tennem, és céltudatosabban készülni. A sportolás számomra nem kemény munka volt, nem izzadságszagú edzésekről szólt. Meggyőződésem, ha azzal az alázattal, céltudatossággal készültem volna nap mint nap, mint pl. Németh Miklós, akkor sokkal jobb eredményeket értem volna el. Egyébként egy héttel az olimpia után egy versenyen 87 méter fölött dobtam, amivel az olimpián harmadik lehettem volna. De mint tudjuk, a sportban nincs ha.

– Melyik eredményed, dobásod a legemlékezetesebb?

– Az egyik legemlékezetesebb versenyem Edmontonban volt 1977-ben, amit megnyertem, 85 méter feletti dobással. Ez a verseny a Brit Nemzetközösségi Játékok főpróbája volt.

– Mik voltak az erősségeid, és mi kellett volna ahhoz, hogy még jobb eredményeket érj el?

– A fizikai adottságaim, erős és robbanékony voltam.

– Milyen érzéseid vannak a 2023-as budapesti Atlétikai Világbajnoksággal kapcsolatban?

– Semmi kétségem nincs a tökéletes lebonyolításban, a rendezés magas színvonalában. Nagy lendületet fog adni a magyar atlétikának, komoly fejlődést hozhat a sportágnak.

Téglá Ferenc olimpián VII. helyezett diszkoszvető

„**Boros Sándor** egy született óriási tehetség volt. Végtelen küzdőképesség jellemezte, nagyon oda tudta tenni magát. Ha kellő motivációval rendelkezett, ki tudta magából hozni a maximumot. Ugyanakkor végtelen lezser és bohém volt. A vidámság, a jókedv jellemezte. Egy nagyon jó barát, mind a mai napig.”

Cseke

A magazin megjelenését támogatja:

**Nemzeti
Együttműködési
Alap**

MINISZTERELNÖKSÉG

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.